

**Seria Aventurile
copiilor Cooper®**

Blestemul de moarte din Toco-Rey

Frank E. Peretti

life
PUBLISHERS INTERNATIONAL

Originally published in English as
THE DEADLY CURSE OF TOCO-REY
Copyright © 1996 by Frank E. Peretti
Printed in the U.S.A.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2006 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Springfield, Missouri, SUA
și LIFE PUBLISHERS ROMÂNIA
Str. Ady Endre nr. 33, 410002 Oradea, România
Tel. (0259) 436 264, fax (0259) 447 180
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Traducerea: *Anca Curpaș*
Editarea: *Laurențiu Pășcuți*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PERETTI, FRANK

**Blestemul de moarte din Toco-Rey / Frank Peretti ; trad.:
Anca Curpas. - Oradea : Life, 2006**

ISBN (10) 973-7908-18-X ; ISBN (13) 978-973-7908-18-6

I. Curpas, Anca (trad.)

821.111(73)-93-97=135.1

Romanian edition.

Printed in Romania by *Tipografia LES s.r.l.*
440097 Satu Mare, Str. Arenei 16
Tel. (0261) 768352, fax (0261) 730454

UNU

Chico Valles înainta cu greu, cu o spadă în mână de-a lungul cărării înguste, surd la muzica neîntreruptă a greierilor și la țipetele hârâit ale păsărilor tropicale. Sudoarea îi curgea pe fața nebărbierită. Jungla deasă, năvalnică îl împresura, strângându-l din toate părțile. Își întindea înspre el membrele, frunzele îl plesneau, îl înșfăca prin tentaculele de vie cățărătoare. El o ținea departe cu spada și înainta așa cum o făcea în fiecare zi, îndeplinind sarcinile de curier pentru americanul Basehart.

În cele din urmă ajunse la locul în care își așezaseră corturile cei ai lui Cory. A rămas țintuit locului.

Tabăra arăta părăsită. Cortul mare se înclinase ca și cum s-ar fi rupt unul dintre bețe. Ustensilele de bucătărie, hainele și mâncarea zăceau vânturate sub prelata albastră. Scaunele de companie din lemn și masa portabilă erau răsturnate lângă vatra pentru foc. Soba portabilă de companie era prăvălită într-o parte, îndoită și ruptă, iar orhideele zăceau acum răvășite la pământ, aruncate din vază. Exceptând zgomotele junglei, Chico nu auzea nimic altceva. În afara unei iguane care se târa lent pe o cracă aflată deasupra capului său, nu sesiza nici o mișcare.

Chico strânse cu mai multă putere spada.

– Tribul Kachaka, murmură el, cu ochii atenți în toate direcțiile. Apoi strigă: Mă auziți? Señor Cory!

Nu primi nici un răspuns.

Cu nervii încordați, Chico păși cu precauție, ieșind din ascunzișul junglei cu spada întinsă. Privi în toate direcțiile pentru a se feri de pericole ascunse și de dușmani așezați la pândă. Nu observă nici un semn al prezenței unei alte persoane—cel puțin a cuiva aflat în viață.

Apoi din cort se auzi un șuierat încet, întrerupt. Să fie un șarpe? Instinctiv își înclină spada, pregătit să lovească. Apoi înaintă cu pași mărunți, încercând să privească înăuntru prin deschizătura cortului.

Arăta ca și cum cortul fusese devastat de animale sălbatice. Păturile, sacii de dormit, cărțile, hărțile și ustensilele erau împrăștiate în neorânduială. Pânza cortului fusese sfărtecată, iar unul dintre bețe fusese într-adevăr rupt.

– Señor Cory!

Din nou nici un răspuns. Chico păși mai aproape și își vârî capul în cort.

Descoperi sursa aceluia ciudat sunet șuierat. Un transmițător radio cu mâner zăcea pe jos cu carcasa spartă și fărâmițată, cu cadranul încă luminat. Cineva încercase să ceară ajutor? Unde erau cu toții?

Chico intră iute în cortul întunecat, târându-și picioarele printre hainele răvășite și foile de hârtie împrăștiate pe jos.

– Señor—

Surprinse cu privirea o licărire strălucitoare, aurie într-un colț, și se holbă într-acolo, ca vrăjit.

– *El tesoro*, șopti el. Comoara.

Pe cufărul de oțel stătea o vază de aur înaltă gravată, câteva cupe de aur, un colier de aur și statuete mici, din aur ale unor luptători și ale unor zeități antice. În lumina palidă care se strecura prin crăpătura de la intrare străluceau toate ca și cum ar fi fost recent lustruite.

Chico se uită în grabă afară și apoi se întinse să apuce vaza.

Suprafața lucioasă, aurie se simțea lunecoasă, unsuroasă.

Apoi simți că îl arde ca un foc. Își trase repede mâna cu un strigăt de durere și fu îngrozit să vadă că pe mâini și degete îi rămăsese o mucozitate gălbuie. Aceasta începea să îi pătrundă în piele, făcând bășici și sfârâind, arzând înțepător de parcă ar fi fost împuns cu milioane de ace încinse.

Își șterse frenetic mâna de un pled, încercând apoi să găsească niște apă, orice ar fi putut să îi înlăture acea mucozitate. O durere mistuitoare i se urcă în sus pe braț și începu să urle.

Spaima și agonia sa erau atât de mari încât nu văzu silueta care apăru în ușa cortului, pregătită să se repeadă ca un leu. Când sări pe el, impactul îl lăsă fără simțuri.

Păsările din vârfurile copacilor țipară asurzitor, iar cântecul greierilor încetă brusc. Iguana dispăru în spatele arborelui uriaș.

Cortul prinse viață, zvâcnind și umflându-se când într-o parte, când în alta. Strigătele lui Chico se amestecau cu mârâiturile sinistre de puma ale atacatorului său.

La muzeul de artă Langley Memorial Art Museum din New York, dr. Jacob Cooper se plimba în liniște, cu pălăria în mână, prin Camera Regilor. Statuete, busturi, măști, și sculpturi în relief ale regilor antici îl întâmpinau strălucitoare de pe pedestalele distribuite de-o parte și de alta în încăperea pardosită cu marmură.

– Dr. Cooper? Un bărbat mai mic de statură într-un costum închis la culoare se apropie și se uită la el.

Bărbatul scund zâmbi:

– Sunt domnul Wendell. Lucrez pentru domnul Stern. Vă rog să veniți cu mine.

Dr. Cooper îl urmă până la capătul coridorului unde intrară pe o ușă nemarcată într-o cameră spațioasă de lucru și arhivare. Rafturi întregi căptușeau pereții din podea până în tavan, toate încărcate cu cărți, documente și obiecte de artă istorice. În centrul camerei stătea o masă întinsă de lucru unde erau restaurate și pregătite pentru expoziție artefactele.

Un bărbat cărunt, bine îmbrăcat stătea la masă. Când Jacob Cooper intră, el se ridică:

– Dr. Jacob Cooper?

Dr. Cooper se întinse peste masă și îi dădu mâna:

– Domnul Stern?

– Mulțumesc că ați venit. Domnul Stern îl privi pe asociatul său care, înțelegând mesajul, părăsi încăperea. Apoi domnul Stern întrebă:

– *Sunteți* singur?

– Da, nimeni nu știe de întrevederea noastră, după cum ați cerut.

Domnul Stern zâmbi:

– Îmi cer scuze pentru discreția impusă, dar renumele vi-o ia înainte. Și am motive să cred că anumite

persoane de interes pentru dumneavoastră nu ar fi fericite să vă știe implicat în proiectul nostru mărunț. Luați loc, vă rog.

Dr. Cooper se așeză la masa aceea imensă, iar domnul Stern se întoarce la scaunul de pe partea opusă. Își așeză mâna pe un cufăr din piele.

– Dr. Cooper, chestiunile pe care urmează să le discutăm sunt de o natură mai delicată. Sunt în joc vieți omenești . . . și mă tem că unii deja au pierit. Ați auzit de Toco-Rey, orașul pierdut?

Jacob Cooper își încercă memoria:

– Un oraș legendar plin de comori, undeva în America Centrală?

Domnul Stern se luminează la față, dând aprobator din cap.

– Se crede că Toco-Rey a fost construit de tribul Olteca, în perioada lor de prosperitate din vremea când imperiul Maya se afla în declin și a dispărut din istorie cu aproape șase sute de ani înainte de sosirea lui Columb.

Dr. Cooper se încruntă și spuse:

– Am auzit ceva despre asta de la un vânător de comori care părea mai degrabă obsedat de acel loc.

– De la Ben Cory?

Dr. Cooper zâmbi:

– Deci l-ați întâlnit?

Fața lui Stern deveni solemnă, când îl anunță:

– Mă tem că *el* este unul din cei care au murit, dr. Cooper.

Vestea îl întristă pe Jacob Cooper, dar nu îl luă chiar prin surprindere.

– Ce s-a întâmplat?

– Lucra pentru noi, căuta orașul pierdut și—ochii domnului Stern se lărgiră de încântare, credem că l-a găsit! Împreună cu echipa lui, a adus mai multe artefacte din junglă: aur, bijuterii, nefrit, sculpturi. Cory era îmbătat de cele descoperite, și la fel eram și noi. Însă la scurt timp după aceasta, el și echipa lui au fost atacați și uciși în tabără. Și toate obiectele, până la ultimul, le-au fost furate. Noi credem că băștinașii, cei din tribul Kachaka, sunt responsabili de cele întâmplate. Ei pretind că sunt descendenții tribului Olteca și că li s-a încredințat misiunea de a păzi orașul împotriva străinilor.

– De străinii care vânează comori, cu alte cuvinte.

– Nu și în acest caz! răspuse domnul Stern. Ben Cory era un angajat al Muzeului Langley, iar căutarea lui era nu doar după comori, ci și după cunoaștere, după date istorice. Priviți. Permiteți-mi să vă arăt.

Domnul Stern deschise servieta de piele și scoase cu mare grijă niște pergamente vechi și un jurnal ponosit, crăpat, legat în piele.

– Muzeul le-a achiziționat recent: jurnalul și hărțile lui José de Carlon, un explorator spaniol mai timpuriu care s-a dus în Mexic la scurt timp după ce Hernán Cortés își încheiase cuceririle. José de Carlon nu prea avea calitățile unui soldat sau cuceritor; era prea preocupat cu vânatoarea de comori. Zvonurile despre un oraș pierdut, ultima fortăreață a lui Kachi-Tochetin, regele oltecilor, l-au ademenit înspre sud.

Domnul Stern desfăcu cu grijă una dintre hărțile fragile, îmbătrânite, în timp ce dr. Cooper se aplecă peste masă pentru a privi cu atenție.